

F. t. l. vedr. retsplejeloven

taletidskort på samme tid. Der har således været tilfælde, hvor det har været nødvendigt at indhente et endog meget betydeligt antal retskendelser om telefonaflytning i en enkelt sag.

Den beskrevne udvikling gør det vanskeligt for politiet at være tilstrækkelig på forkant med, hvilke telefonnumre en mistænkt benytter, sådan at politiet kan nå løbende at indhente forudgående retskendelser på alle relevante telefonnumre. Når det opdages, at en mistænkt benytter sig af (endnu) et telefonnummer, som politiet ikke hidtil har haft kendskab til, vil formålet med aflytningen af den pågældende ofte blive forspildt, hvis politiet herefter skal afvente, at der indhentes en ny retskendelse. Det er derfor ikke sjældent nødvendigt for politiet straks at iværksætte aflytning af det nye telefonnummer efter reglerne om politiets adgang til selv at træffe beslutning om indgreb i meddelelshemmeligheden, når indgrebets øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, jf. pkt. 2.1 ovenfor.

I lovforslagets bemærkninger er det anført, at kravet om, at kendelsen skal angive de telefonnumre, som indgrebet vedrører, bygger på hensynet til, at den bemyndigelse, som rettens kendelse giver politiet, er præcist afgrænset, jf. betænkning nr. 1023/1984 side 73. Herved undgås, at der opstår tvivl om, hvorvidt politiet ved den efterfølgende aflytning har holdt sig inden for de grænser, som retten har fastsat.

Det anføres endvidere, at den teknologiske udvikling på området imidlertid i stigende grad vanskeliggør politiets efterforskning mv., jf. ovenfor, og at den hidtidige ordning efter omstændighederne kan medføre en meget væsentlig ressourcemæssig belastning af såvel politiet som domstolene. Særligt med hensyn til terrorområdet er det som nævnt Politiets Efterretningstjenestes erfaring, at de kredse, der mistænkes for forbindelse med mulig terrorvirksomhed, i væsentlig grad søger at udnytte den teknologiske udvikling inden for tele- og internetkommunikation til at undgå overvågning fra myndighedernes side.

Formålet med bestemmelsen i retsplejelovens § 783, stk. 2, om angivelse også af den person, indgrebet angår, er således i sager om terrorisme mv. inden for rammerne af efterfølgende kontrol fra rettens side at tilpasse kravet i retsplejelovens § 783, stk. 1, 2. pkt., om angivelse af bestemte telefonnumre til den teknologiske udvikling.

Det fremgår endelig af lovforslagets bemærkninger, at Justitsministeriet i lyset af den beskrevne teknologiske udvikling har overvejet, om der kunne være anledning til at udstrække ændringen af retsplejelovens § 783 til at gælde generelt og ikke kun på terrorområdet.

Det anføres i den forbindelse, at de vanskeligheder, som udviklingen på tele- og internetkommunikationsområdet medfører for politiet, også gør sig gældende med hensyn til en række andre kriminalitetsformer, herunder f.eks. narkotikakriminalitet. Heroverfor står imidlertid, at ændringen kan siges at have en vis principiel karakter, og at det bør overvejes i en bredere sammenhæng, hvis ordningen skal udstrækkes til at gælde generelt. Reglen i retsplejelovens § 783, stk. 2, blev på den baggrund indtil videre afgrænset til at vedrøre sager om overtrædelse af straffelovens kapitel 12 og 13.

3. Lovforslagets udformning

3.1. Som nærmere beskrevet i pkt. 2.2 ovenfor skal der i kendelser om telefonaflytning og teleoplysning som udgangspunkt anføres de telefonnumre, som indgrebet angår. Herved sikres, at den bemyndigelse, som kendelsen giver politiet, får en præcis afgrænsning.

Hvis efterforskningen angår en overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 (terrorismen mv.), kan der i en sådan retskendelse ud over bestemte telefonnumre også anføres den person, som indgrebet angår (den mistænkte). En sådan retskendelse giver mulighed for at aflytte den mistænkte, uanset hvilke telekommunikationsmidler den pågældende måtte vælge at benytte sig af. Politiet kan således i givet fald – inden for den periode, som kendelsen omfatter – iværksætte aflytning af alle de telefonnumre, der er bestemte grunde til at antage bliver benyttet af den mistænkte. Tilsvarende giver en retskendelse om teleoplysning, der ud over bestemte telefonnumre også angiver den person, indgrebet angår, mulighed for løbende at indhente oplysninger om, hvilke telefonnumre der sættes i forbindelse med de telefoner, der er bestemte grunde til at antage, at den pågældende benytter.

En sådan retskendelse »på personen« indebærer ingen ændringer i retsplejelovens betingelser for at iværksætte telefonaflytning mv. Telefonaflytningen mv. skal således fortsat være af afgørende betydning for efterforskningen, og der skal foreligge bestemte grunde til at antage, at der på hvert af de telefonnumre, der aflyttes med hjemmel i en sådan retskendelse, gives meddelelser til eller fra den mistænkte. En sådan retskendelse forenkler alene fremgangsmåden ved telefonaflytning mv., idet politiet på grundlag af én retskendelse løbende – inden for den periode, som kendelsen omfatter – kan iværksætte aflytning mv. også af telefonnumre, som ikke er særskilt nævnt i kendelsen (frem for at skulle indhente en ny retskendelse for hvert nyt telefonnummer, f.eks. hvis den mistænkte ofte skifter mobiltelefon).